

Arrest

nr. 137 053 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Strezovc (gemeente Preshevë) en bent u Servisch staatsburger. Zolang u zich kan herinneren had u een slechte relatie met uw vader. Hij sloeg u en uw moeder. Uw jongere broer en zus behandelde hij veel beter. Een jaar geleden vertelden uw beste vrienden u dat uw vader uw biologische vader niet is en dat, toen u nog jong was, uw moeder hertrouwd is. Hoe zij dat wisten en wie uw biologische vader was, was voor u een raadsel. Wel begreep u sindsdien waarom de man die u jarenlang als uw vader beschouwd had u

voortdurend mishandelde. Omwille van de voortdurende problemen met uw vader besloot u uiteindelijk uw land te verlaten. Samen met uw neef B.(...) H.(...) (O.V. 7.956.487) kwam u op illegale wijze naar België, waar jullie op 7 oktober 2014 asiel aanvroegen. U was in het bezit van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 1 september 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan de door u geschetste illegale reisroute geen geloof kan worden gehecht. Tussen uw verklaringen en deze van uw neef B.(...) enerzijds en in de opeenvolgende verklaringen van uw neef B.(...) anderzijds slopen er immers een aantal tegenstrijdigheden wat betreft jullie reisroute. Daar waar uw neef en u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerden dat jullie langs de Servisch-Hongaarse grens naar België waren gekomen (verklaring DVZ neef B.(...), vragen 32-33), beweerde hij op het Commissariaat-generaal dat hij nooit geweten heeft langs welke grens jullie Servië hebben verlaten (CGVS neef B.(...), p. 7-8). Daarnaast gaf hij aan dat jullie tijdens jullie reis van Preshevë naar Brussel nooit in een auto, minibus of combi zaten (CGVS neef B.(...), p. 13); de Servische grens staken jullie te voet over (CGVS neef B.(...), p. 7). U verklaarde evenwel dat jullie de grens inderdaad te voet overstaken, maar dat jullie daarna een tijdje in een minibus (of combi) werden vervoerd (CGVS, p. 6; p. 12-13). Nochtans verklaarde jullie beiden uitdrukkelijk dat jullie de volledige reis van Preshevë naar Brussel samen aflegden (CGVS, p. 13; CGVS neef B.(...), p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen enkel geloof aan de door u beweerde illegale reisroute kan gehecht worden. Aangezien Servische staatsburgers, zoals u, sinds enkele jaren visumvrij naar de Europese Unie kunnen reizen, doen bovenstaande vaststellingen dan ook sterk vermoeden dat u op een andere manier, bijv. met een legaal reispaspoort, en in andere omstandigheden dan u beweerde de Europese Unie bent binnen gereisd. Deze bevinding doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met uw vader bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Servië nooit klacht neergelegd voor de problemen met uw (stief)vader. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u niet geloofde dat dit iets zou opbrengen - aangifte tegen uw vader doen zou hem er niet van weerhouden jullie te blijven slaan (CGVS, p. 10) - kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het

indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verder blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de Preshevëvallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP) waarbij ook etnisch Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de informatie blijkt dat de MEP, ondanks dat zij de laatste jaren aan belang heeft verloren, haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat huiselijk geweld in Servië strafbaar is. Naast een gevangenisstraf kunnen er ook verschillende beschermingsmaatregelen tegen huiselijk geweld worden uitgesproken. Ik meen dan ook dat er in Servië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitskaart blijken, worden niet betwist.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsverplichting van het recht op verdediging.

2.2 Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen

*uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)”.*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 24 april 2014, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 24 april 2014 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

2.3. Er moet vooreerst worden vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen problemen, namelijk zijn vrees voor zijn (stief)vader van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien heeft verzoeker niet aangetoond dat hij voor de door hem aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met zijn (stief)vader bij een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Servië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Verzoeker heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn stiefvader onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in

geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker heeft immers in Servië nooit klacht neergelegd voor de problemen met zijn (stief)vader. Zijn motivatie om dit niet te doen, met name dat hij niet geloofde dat dit iets zou opbrengen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10) kan zijn nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Een klacht bij de politie dient net om problemen te voorkomen of op te lossen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de objectieve en actuele informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP) waarbij ook etnisch Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees. Uit de informatie blijkt dat de MEP, ondanks dat zij de laatste jaren aan belang heeft verloren, haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit deze informatie tevens blijkt dat huiselijk geweld in Servië strafbaar is. Naast een gevangenisstraf kunnen er ook verschillende beschermingsmaatregelen tegen huiselijk geweld worden uitgesproken. Gelet op voorgaande meent de Raad dat er gesteld kan worden dat de Servische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen enkele reden waarom verzoeker geen beroep kon doen op de bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat een klacht niets zou uithalen omdat er onder de Albanen de idee leeft dat zij gediscrimineerd worden en niet geholpen worden is, gelet op het voorgaande dan ook niet afdoende om verzoekers nalaten te verschonen. Het gegeven dat het moeilijk is om als man een klacht neer te leggen is slechts een bewering. Er blijkt nergens uit dat het in Servië moeilijk zou zijn voor mannen om een klacht neer te leggen.

Met betrekking tot de door verzoeker ondernomen reisroute werd als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan de door u geschetste illegale reisroute geen geloof kan worden gehecht. Tussen uw verklaringen en deze van uw neef Besart enerzijds en in de opeenvolgende verklaringen van uw neef Besart anderzijds slopen er immers een aantal tegenstrijdigheden wat betreft jullie reisroute. Daar waar uw neef en u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerden dat jullie langs de Servisch-Hongaarse grens naar België waren gekomen (verklaring DVZ neef Besart, vragen 32-33), beweerde hij op het Commissariaat-generaal dat hij nooit geweten heeft langs welke grens jullie Servië hebben verlaten (CGVS neef Besart, p. 7-8). Daarnaast gaf hij aan dat jullie tijdens jullie reis van Preshevë naar Brussel nooit in een auto, minibus of combi zaten (CGVS neef Besart, p. 13); de Servische grens staken jullie te voet over (CGVS neef Besart, p. 7). U verklaarde evenwel dat jullie de grens inderdaad te voet overstaken, maar dat jullie daarna een tijdje in een minibus (of combi) werden vervoerd (CGVS, p. 6; p. 12-13). Nochtans verklaarde jullie beiden uitdrukkelijk dat jullie de volledige reis van Preshevë naar Brussel samen aflegden (CGVS, p. 13; CGVS neef Besart, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen enkel geloof aan de door u beweerde illegale reisroute kan gehecht worden.”*

Deze motieven zijn pertinent en deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier en worden hier door de Raad overgenomen.

De stelling dat er geen groot verschil is tussen een minibus, combi en een bus en dat hij hierover niet verder is ondervraagd, kan niet overtuigen. Verzoekers neef verklaarde immers niet van voertuig te zijn veranderd op de vraag in hoeveel voertuigen hij in totaal heeft gezeten (stukkenbundel 14, gehoorverslag, p. 13).

Waar verzoeker verwijst naar de argumentatie van zijn neef in diens verzoekschrift dient te worden opgemerkt dat het de Raad niet duidelijk is naar welk deel van de argumentatie verzoeker exact verwijst.

De Raad herneemt hieronder de motivering van het arrest nr. 137 052 van 23 januari 2015 in hoofde van verzoekers neef.

“2.4. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. In de bestreden beslissing werd terecht als volgt gemotiveerd:

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan de door u geschetste illegale reisroute geen geloof kan worden gehecht. In uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw neef Urim slopen er immers een aantal tegenstrijdigheden. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u voor uw illegale reis in totaal 250 euro betaalde en dat u langs de Servisch-Hongaarse grens naar België bent gekomen (verklaring DVZ, vragen 32-33), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u slechts 200 euro betaalde en dat u nooit geweten heeft langs welke grens u Servië heeft verlaten (CGVS, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en stipte u aan dat fouten maken menselijk is (CGVS, p. 8). Deze uitleg kan echter, gelet op het feit dat uw gehoor op het Commissariaat-generaal slechts een tweetal weken na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond, geenszins overtuigen. Daarnaast gaf u aan dat u en uw neef Urim tijdens jullie reis van Preshevë naar Brussel nooit in een auto, minibus of combi zaten (CGVS, p. 13); de Servische grens staken jullie te voet over (CGVS, p. 7). Uw neef verklaarde evenwel dat jullie de grens inderdaad te voet overstaken, maar dat jullie daarna een tijdje in een minibus (of combi) werden vervoerd (CGVS neef Urim, p. 6; p. 12-13). Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat jullie de volledige reis van Preshevë naar Brussel samen aflegden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen enkel geloof aan de door u beweerde illegale reisroute kan gehecht worden. (...).

Deze bevinding ondermijnt dan ook danig uw bewering dat u in Servië geen identiteitsbewijzen zou hebben gekregen (omdat de Serviërs de Albanese minderheid niet zou respecteren). Dat hieraan niet meteen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat uw beide ouders en uw neef Urim, nochtans net als u Albanesen, wél over identiteitsdocumenten beschikten (CGVS, p. 5). In dit opzicht is het dan ook hoogst merkwaardig dat u niet eens heeft proberen na te gaan waarom uw familieleden in tegenstelling tot u wél een identiteitsbewijs uitgereikt kregen (CGVS, p. 5). Zo heeft u het feit dat u geen identiteitsbewijs kreeg uitgereikt nooit aangekaart bij de burgemeester, nochtans de verantwoordelijke van de gemeentelijke administratie, noch bij een mensenrechtenorganisatie actief in uw regio. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niet over identiteitsdocumenten te beschikken, blijkt tot slot uit het feit dat, ondanks dat u verklaarde over een geboorteakte te beschikken (CGVS, p. 4), u deze geboorteakte vooralsnog niet heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal noch dat u een plausibele verklaring heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Uw bewering dat u uw geboorteakte met een kennis die per bus naar België reisde heeft laten overkomen maar dat dit document door de autoriteiten aan de grens werd tegengehouden (CGVS, p. 5) houdt geen steek. Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij al die documenten neerlegt die zijn identiteit enigszins kunnen staven. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw geboorteakte bewust achterhoudt, omdat hierop mogelijks informatie staat die niet meteen met uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen overeenstemt.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een relatie met Celibije Hajdini gehad te hebben. U bracht immers niet het minste bewijs van jullie relatie aan. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u met haar vanuit België contact onderhoudt, werd u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd om een kopie van haar identiteitsdocumenten en foto's waarop jullie samen te zien zijn neer te leggen (CGVS, p. 6-7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken nog steeds niet heeft voorgelegd, ondanks dat de u toegekende termijn om deze stukken te bezorgen reeds ruimschoots werd overschreden. Dat u uw relatie met Celibije niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het hoogst bevreemdende feit dat, ondanks dat u gedurende meer dan twee jaar een relatie met Celibije had, niet eens wist wat er met haar moeder was gebeurd. Dat spreken over haar moeder voor Celibije een delicaat onderwerp zou geweest zijn, zoals u beweerde (CGVS, p. 3), is, gelet op jullie twee jaar durende vertrouwensband, niet meteen een overtuigende uitleg, temeer daar u haar hierover nooit vragen gesteld heeft (CGVS, p. 3). Tot slot komt het erg eigenaardig over dat u zonder uw vriendin, met wie u meer dan twee jaar een relatie zou gehad hebben, naar België bent gekomen. Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat uw vriendin u niet kon vergezellen, omdat ze hiervoor de toestemming van haar familie niet gekregen had (CGVS, p. 3-4). Aangezien uit uw verklaringen blijkt

dat jullie sinds eind 2012 haar familie trotseerden – de Hajdini's konden immers jullie relatie onmogelijk goedkeuren –, mist deze uitleg overtuigingskracht. Deze vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met Celibije. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Hajdini's naar aanleiding van deze relatie ernstig op de helling te staan. Dit wordt bevestigd door het feit dat u hiervan niet het minste bewijs neerlegde. Nochtans zou u naar aanleiding hiervan tientallen keren naar de dokter, wiens naam u niet eens kende, zijn geweest (CGVS, p. 10; p. 12).

Zelfs al zou er aan uw beweerde problemen met de Hajdini's geloof gehecht kunnen worden, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard geen of onvoldoende beroep kon doen - of in het geval van eventuele toekomstige problemen met de Hajdini's zou kunnen doen - op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van uw problemen nooit klacht bij de politie heeft ingediend. U deed dit niet omdat u niet durfde; u vreesde immers dat uw problemen met de Hajdini's zouden verergeren (CGVS, p. 11). Deze uitleg voor uw nalaten is echter niet afdoende. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers precies bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) kan (kunnen) veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. In dit verband kan aangestipt worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multiethnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Ik meen dan ook dat er in Servië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op bovenstaande bevindingen ben ik dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijs van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Servië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige uitweg was.

Betreffende uw algemene vrees ten aanzien van de Serviërs – u verklaarde dat de Serviërs niet van de Albanezen houden – kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit concrete problemen met de Serviërs heeft gehad (CGVS, p. 13). Aan het enige probleem dat u met Serviërs aanhaalde, met name dat u omwille van uw etnische origine geen identiteitsdocumenten zou hebben gehad (CGVS, p. 13), kan immers, zoals hierboven reeds is gebleken, geen enkel geloof worden gehecht.”

De hier weergegeven motieven zijn pertinent en deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij op het ogenblik dat hij een asielaanvraag deed in België “zeer zeer” moe was, enorm gestrest en zich op heden niet meer herinnert wat hij toen wel en niet gezegd heeft, kan echter niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich, ondanks zijn vermoeidheid, op de Dienst Vreemdelingenzaken nog wel zou herinneren langs welke grens hij zou naar België gekomen zijn en dit twee weken later niet meer herinnert. Hetzelfde geldt voor het betaalde bedrag.

Overigens gaf verzoeker bij confrontatie van deze tegenstrijdigheden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts aan dat fouten maken menselijk is (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Hij sprak op geen enkel ogenblik van extreme vermoeidheid die hem niet in staat zou stellen om verklaringen af te leggen. Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bij zijn verklaring blijft dat hij de Servisch-Hongaarse grens heeft overgestoken en dat hij 200 euro heeft betaald doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Ook het gegeven dat hij legaal gereisd is tot aan de grens, die hij te voet is overgestoken en dan illegaal is verder gereisd, kunnen de gedane vaststellingen niet verschonen. Verzoeker verklaarde immers dat

hij nooit in een auto, minibus of combi zat (stuk 5, gehoorverslag, p. 13) en zijn neef verklaarde dat zij naast een gewone bus ook met een minibus/combi hebben gereisd (stukkenbundel 13, gehoorverslag, p. 6, 13). Zowel verzoeker als zijn neef verklaren samen te hebben gereisd (stukkenbundel 13, gehoorverslag, p. 13; stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker opmerkt dat een minibus een bus is, stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde niet van voertuig te zijn veranderd op de vraag in hoeveel voertuigen hij in totaal heeft gezeten (stuk 5, gehoorverslag, p. 13).

Met de argumentatie dat hij slechts kan volharden in zijn verklaringen dat hij enkel een geboorteakte had en zwaar getraumatiseerd is door de uitspraken die men deed wanneer hij om documenten ging vragen, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en correcte motivering desbetreffend in de bestreden beslissing.

Wat betreft de motivering omtrent het ontbreken van enig bewijsstuk met betrekking tot verzoekers relatie stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker aangeeft dat hem slechts één dag tijd werd gegeven om deze stukken neer te leggen, hij thans (zijnde meer dan 2 maanden na het gehoor) nog steeds in gebreke blijft een dergelijk stuk neer te leggen, niettegenstaande verzoeker aangaf dat hij met haar vanuit België contact houdt (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4).

Waar verzoeker erop wijst dat de moeder van zijn vriendin een delicaat onderwerp was, herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen. Aangezien verzoeker gedurende meer dan twee jaar een relatie met C. had, kan worden verwacht dat verzoeker desbetreffend meer informatie had, ongeacht of het een gevoelig onderwerp was en of het om een geheime relatie ging waardoor hij weinig tijd had om met haar door te brengen. Het gegeven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde vragen niet heeft gesteld over de relatie kan geen afbreuk doen aan de concrete en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker laakt voorts nog de korte duur van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en meent dat men bijzonder kort van stof, zelfs op het randje qua agressiviteit aan vraagstelling deed. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor vragen werden gesteld en dat hij hierop heeft geantwoord. Nergens blijkt dat het Commissariaat-generaal heeft gehandeld met enige vooringenomenheid of agressiviteit. Overigens had verzoeker noch zijn raadsman op het einde van het gehoor iets op te merken of toe te voegen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Hoewel verzoeker aangeeft dat hij amper één uur werd ondervraagd, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor anderhalf uur heeft geduurd en dat aan verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk de kans werd gegeven om al zijn asielmotieven uiteen te zetten. Bovendien werd op het einde van het gehoor gevraagd of verzoeker nog enige toelichting wenste te geven. Verzoeker noch zijn raadsman gingen zoals reeds gesteld op deze vraag in.

Met de stelling dat er nog dagelijks discriminatie, geweld en belediging tegenover Albanezen is en dat er nog steeds angst is dat men geen hulp zal krijgen, gaat verzoeker volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Indien er geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, quod non in casu, kan worden opgemerkt dat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Verzoeker heeft immers nooit klacht ingediend bij de bevoegde autoriteiten in Servië. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij niet durfde omdat hij vreesde dat zijn problemen zouden verergeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Dit is echter geenszins afdoende om zijn nalaten te verantwoorden, aangezien een klacht bij de politie net dient om problemen te voorkomen of op te lossen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Zoals correct werd weergegeven in de bestreden beslissing blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag.

2.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat niet duidelijk blijkt dat, wat verzoeker betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet..”.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan verantwoordelijk worden geacht voor de uitspraken van zijn neef merkt de Raad op dat zowel verzoeker als zijn neef verklaarden samen naar België te zijn gereisd. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij omtrent hun reisweg eenduidige verklaringen afleggen.

2.4. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat niet duidelijk blijkt dat, wat verzoeker betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF